

27 December: Ilja

Ouch, de wekker gaat om 05.30 uur. Slaapdronken sta ik onder de douche, remco is nog wat laatste dingen aan het inpakken. Snel ven wat aardbeien met yoghurt wegwerken en dan worden we gebeld dat de taxi voor de deur staat. Grote consternatie beneden en 2 taxichauffeurs slaan elkaar bijna de hersens in want er staat ook nog een ander stel beneden en ze dachten allebei waarschijnlijk dat dat hun klant was, gelukkig kwamen wij op tijd beneden om een bloedbad te voorkomen hahaha.

Een uiterst vriendelijke en behulpzame chauffeur brengt ons naar de vluchthaven waar zowaar onze LAN vlucht bijna op tijd vertrekt. De vlucht is zowaar erg fraai, en dat voor iemand die nog steeds niet aan vliegen kan wennen. We vliegen de hele tijd over de Andes en prachtige landschappen met woestijnbergen afgewisseld met witte toppen trekken langzaam onder ons door. De hele vlucht is het helder weer dus fantastisch uitzicht. Na 2 uur vliegen gaan we dalen. Wat..... hier dalen, we zitten echt in de middle of nowhere, midden in de woestijn!!!! Ja het is toch echt waar! Ineens doemt er een klein stadje op..... gelukkig maar toch een beetje beschaving in de buurt. We zijn weer veilig geland en stappen uit het vliegtuig..... wat een gewaarwording zo midden in de woestijn. Net Afghanistan, maar dan veiliger. De temperatuur ligt er ook niet om, het zal zo'n graadje of 28 zijn, nu al. We zijn aangekomen in Calama en reizen door naar San Pedro de Atacama, we weten alleen nog niet hoe of wat. Op het vliegveld kun je direct een transfer regelen naar S.P. maar dat vonden we te duur. Dan maar taxi naar busstation. Nog even probeerde onze taxichauffeur er een ritje naar S.P. uit te halen door te zeggen dat er geen bussen meer reden, maar lang leve de reisgidsen, wij wisten wel beter. Gelukkig bedacht de goede man zich na lang zwijgen van onze kant en bracht ons naar een busstation el Frontera waar we om 12.00 uur de bus konden halen. De rit van Calama naar San Pedro was fantastisch, midden door de woestijn. Bij Aankomst in San Pedro kregen we even een gevoel van waar zijn we nu beland. Overal huisjes van klei en leem, zandweggetjes, zand, zand, en nog eens zand. OK, dit is even omschakelen na Santiago, maar wel erg interessant! Bij de bus stonden weer mensen met flyers voor een slaappleats, we besluiten een kijkje te gaan nemen. Hostal Laskar heet deze tent en na 3 kamers geïnspecteerd te hebben vonden we er 1 met werkende douche, werkend slot en schoon. De prijzen zijn hier wederom absurd. We betalen hier evenveel voor een kamer van 3 x 3 met kleine douche, zonder ontbijt als ons hele appartement in Santiago. Nu was er weinig beschikbaar hier, veel zit al vol, en hebben we waarschijnlijk niet de beste plaats. We besluiten het toch maar te doen en gaan vanmiddag wel op zoek naar eventueel iets anders voor morgen.

We gaan daarna op pad om het dorp te verkennen. Nu ben je er zo doorheen, er zijn pak hem beet 2 lange straten met een stuk of 5 a 6 zijstraatjes en dat is het centrum. We gaan op zoek naar 1. Eten (het is bijna 2 uur en we hebben nog nauwelijks wat gegeten) 2. Een reisbureau om onze reis naar Uyuni te gaan regelen en wat tours in de omgeving. 3. Op zoek naar het toeristencentrum. 4. Een kijkje nemen bij andere accommodaties. Nou er zijn hier bijna evenveel reisburo's als eettentten, dus dat is snel gevonden. Er blijken ook tours te gaan rond oud en nieuw dus dat is wel fijn. Na wat kaf van het koren te hebben gescheiden na een bezoekje aan het toeristencentrum, maken we een keuze voor corderilla tours, welke veel goede recensies heeft gekregen van reizigers. Alleen 1 probleem, we moeten voor onszelf eerst eens uitzoeken of we geen last hebben van hoogteziekte, voordat we naar Bolivia gaan. Dus wordt ons aangeraden om een toer te maken naar de geisers die op flinke hoogte zijn en we

dus meteen kunnen ervaren of we last hebben. Alleen kunnen we onze Uyunitour dan niet meer annuleren. Na wat heen en weer gedoe besluiten we uiteindelijk om toch wat meer tijd te nemen om te acclimatiseren en onze tour na 1 januari te gaan doen. (Er vertrekken op 31-12 en 1-1 geen tours naar Uyuni en er zijn volgens de berichten onlusten in Bolivia vanwege hoge benzineprijzen waardoor ons ook eigenlijk wel wordt afgeraden om eerder te gaan. Nou het moet vast zo zijn! Het betekent wel dat we 5 dagen in dit gehuchtje vastzitten en ons moeten vermaken met wat tours..... wat vervelend nou!

28 december:

Remco: Heerlijk, weer een nieuwe dag! Lekker uitgeslapen en stralend, beginnen we aan deze dag. Uiteraard moet er weer veel worden geregeld en daar gaan we weer! Maar eerst even ontbijten, het ontbijt zit niet bij de prijs inbegrepen, gelukkig kunnen we naast ons wat klein spul kopen(er zijn alleen maar kleine supermarkten). Al snel is het hier 25 graden en al veel sneller 30 graden en in de woestijn zelfs nog veel warmer.. Met frisse moed regelen wij onze zaakjes, het was de bedoeling omdat gisteren te doen. Er zijn zoveel toeristen buro's dat we door bomen het bos niet meer zien. We hebben ook zoveel advies gekregen, dat we gisteren echt niet meer wisten hoe, waar en wanneer. Nu is het plan om 2 januari naar Uyuni (Bolivia) te gaan en te genieten van de zout vlaktes. Eerst wat regelen voor vanavond en morgen, vanavond gaan we naar de maanvalei (la valle de luna) om naar de zonsondergang te kijken, het schijnt dat dit de mooiste zonsondergang is ooit! Voor morgen hebben we een tour geboekt die ons naar de geisers leidt (El Tatio). Omdat we eerst moeten weten of we niet hoogteziek zijn (voor Bolivia en Peru) is dit de ultieme test (max hoogte is hier 4600 meter). Wanneer je er last van hebt is de kans groot dat deze 2 landen (Peru en Bolivia) niet doorgaan. Eerst maar naar de zonsondergang, we moesten om 16.00 uur bij Desert toers zijn (de naam van het buro). Zo beginnen we onze tour met een uitzicht over de een voormalige oceaan die loopt tot aan Bolivia. Het uitzicht is geweldig, de opgedroogde oceaan is na z'n 14 miljoen jaar een ware woestijn geworden.

Zo staan we op een berg, vanuit hier zie je echt alle soorten bergen wat in de loop van de jaren is ontstaan. Het is een ruig gebied, met zandlagen, bergen in vele kleuren, vulkanen die als meester overal uitsteken. Het is een heldere avond, wat hier niet moeilijk is, het schijnt dat je maar 6X per jaar een bewolkte of heiige dag hebt. Onze gids weet een hoop te vertellen over het ontstaan van zee, wat ooit een zee was. Het is niet te omschrijven hoe mooi dit landschap is, hoe anders ook dan wat we tot nu toe hebben gezien. Zo lopen we door een opgedroogde rivier, soms wel meer dan 20 meter diep. Wat blijkt... dit zijn allemaal zoutbergen, dit hele gebied is niet alleen zand maar ook veel zout. Eerst even flink snuiven, dan even roggelen en uit spugen op z'n wand, nu even lekker met je vinger eroverheen wrijven en plotseling verschijnt er ZOUT! Zo bouw je ook weer een band op met de groep, al spugend lopen we verder. Nu komen we in een grot, het was er lekker koel, dit was een plek waar vroeger werd geslapen en gegeten. Dit was het oude gebruik van de Inca's, die hun doortocht maakten naar een nieuwe plek. De gids wist ons iedere keer weer te boeien met zijn verhaal. Zo zijn we diversen keren gestopt om mooie plaatjes te schieten en iedere keer kregen we het wauw gevoel. Nu zijn we aangekomen op de plek om de zonsondergang te bekijken. Deze plek was weer een en al zandbergen, rotsen en in de verte een Amphitheater die is ontstaan door de natuur. We lopen over een duin naar boven, onze voeten zakken diep in het zand en dat op een hoogte van meer

dan 2500 meter. Je merkt op deze hoogte dat er weinig zuurstof in de lucht is. Het tempo wat je normaal hebt is zeker met de helft gezakt. Al strompelend lopen we omhoog, onze gids had een plek aangewezen die perfect was om alles goed te zien. We waren een van de eersten en konden rustig naar dit plekje wandelen. Het was het hoogste punt en wat een uitzicht. Toen de zonsondergang begon, zag je de Andes gebergte op de achtergrond veranderen in paarse en blauwe kleuren. Ook de vulkaan op de voorgrond veranderde met de seconde, dit is echt een perfecte ondergang. Waar de zon onderging was aan de kant van de duin, ook dit was een prachtig plaatje waard. Waar het echt gebeurde was aan de andere kant van de duin, heel bijzonder! Met een goed gevoel renden (lees: strompelen) we terug naar de bus, die ons weer terug bracht naar het centrum. Zo had onze gids wel zin in en beetje gezelligheid en vroeg ons of we al hadden gegeten, hij wist wel een goede tent!

Met zijn drieën hebben we een gezellige avond genoten, natuurlijk moest alles weten over het leven in de zandige gehucht. Zo en nu naar bed want morgen weer vroeg op.

29 December: Ilja:

Wat hebben wij het toch slecht! Om 03.30 uur moeten we op, 2 wekkers gezet, even snel onder een ijskoude douche en om 04.00 uur klaar staan voor de tour naar de El Tatio Geisers. En dat doen we allemaal uit vrije wil, nog erger!. We willen even kijken hoe het gaat op hoogte (i.v.m. eventuele hoogtezieket) omdat we in januari naar Bolivia gaan en daar lange tijd op hoogte verblijven. Onze gids staat buiten al te wachten (hij woont aan de overkant) en na 5 minuutjes arriveert de bus. In pikkedonker wordt de rest van de toeristen opgehaald en al snel gaan we in rap tempo omhoog. We zitten in san pedro al op ruim 2300 meter maar vandaag stijgen we 2000 meter over 100 kilometer.

Gelukkig blijken we geen van beiden ergens last van te hebben, en ook niemand in ons busje. Na ruim anderhalf uur rijden over woestijnwegen (lekker voor de bilmassages hoor!) Komen we aan bij de geisers. Het beeld dat je hier krijgt is heel spookachtig..... het is nog redelijk donker en overal om je heen hangen grote flarden mist met hier en daar borrelend geluid van diep uit de aarde. Plotseling spuit er een grote straal heet water naar boven vlakbij. Dit gebied is het hoogste ter wereld met natuurlijke geisers en alles is een beetje surrealistisch hier. We lopen eigenlijk over magma met daarover slechts een laag van 700 meter aarde en sedimenten. We moeten ook allemaal goed uit onze doppen kijken en niet in de gaten stappen waar kokend heet water uit kan komen. Er wordt ons veel achtergrondinfo gegeven over het ontstaan van de geisers en wat we hier allemaal kunnen vinden aan mineralen. Dan ineens komt de zon net over een berg piepen en een prachtige oranje streep verschijnt op de berg met inmiddels een strak blauwe hemel op de achtergrond. WOW, wederom. We hebben hier al heel wat van die momentjes gehad. Het is bijna niet te geloven dat je hier in een woestijngebied loopt op ruim 4000 meter hoogte. Het is heel koud, min 8 graden celcius en alle lagen thermo zijn weer aan, de mutsen en handschoensokken hebben we weer tevoorschijn getoverd, maar ook..... de bikini en zwembroek zijn aan. Huh!?! Jawel. We gaan straks zwemmen in een natuurlijke poel bij de geisers. Stelletje achterlijken! Maar eerst krijgen we een ontbijtje. Das best wel lekker om 08.00 uur 's ochtends. De chocolademelk en eieren worden gekookt in een geiser en voelen heerlijk aan aan onze koude handjes. Nog wat koek en broodjes kaas erbij en we kunnen er weer tegenaan. Omdat het nog wat druk is bij de poel gaan we eerst wat andere geisers bekijken om na een half uurtje weer terug te komen. Iedereen staat te rillen langs te kant als de

thermo's uitgaan en we op blote voetjes over half bevroren grond naar de poel lopen. Maar dan.....

Als sardientjes in een poel van 33 garden kruipen met de lucht van weet ik veel wat om je heen is toch wel bijzonder. Het is zowaar gezellig in het water..... het schept een band he als je allemaal zo stoer doet. Remco verbrand z'n kont zowat door bijna op de bron van het hete water te gaan zitten, niet 1 keer, niet 2 keer nee wel 3 keer. ZOoooooooooooo graag wilde hij in de hete stroom zitten, hahahaha wie z'n billen brand.....

Nu moet je er natuurlijk ook weer uit, toch grote hilariteit van de stuurder die aan wal staan natuurlijk. Stoer als we zijn geven we geen krimp, drogen ons af en kleden ons aan. Inwendig rillen we wel wat af natuurlijk.

Hierna stappen we weer in de bus en rijden over de altiplano, een woest en dor landschap met af en toe een oase tussendoor waar lama's, struisvogels, flamingo's en een soort guana vertoeven. Dan arriveren we bij een soort nomadendorp waar men nog steeds gebruik van maakt. Dit dorpje stamt uit de incatijd en we verblijven er even om wat lamavlees en sfeer te proeven. Iedereen is aardig aan het inkakken ondertussen en we gaan terug naar 'huis'. Even langs onze buurvrouw voor een broodje met kaas etc. om daarna heerlijk in ons bedje te kruipen om 13.00 uur. Wat een leven!

Ik weet niet of Remco inmiddels heeft gesproken over onze echte burens, een stel Nieuw-Zeelanders van onze leeftijd die gelijk aankwam met ons. We settelen ons in de tuin en praten lekker na over de tours die we over en weer hebben gedaan.